

עוד על גילוי דימויים: סיכום.

ברוכים הבאים בשם האלוהים. אני מביא לכם ברכות, ידידי היקרים. מבורכת היא שעה זו.

הרצאה זו ממשיכה סדרת הרצאות שהתחילה לפני זמן מה. לטובתם של אלו שהחסירו את ההרצאות הקודמות בסדרה, ברצוני לומר מספר מילים אודות העבודה הרוחנית בשלב זה של נתיב ההיטהרות (purification).

מהי המשמעות של היטהרות במובנה האמיתי? משמעותה היא הסרתם (the elimination) של כל זרם ועמדה שנשמה המנוגדים לחוק האלוהי. אין לראות זרמים אלו רק כחוטאים אלא גם כסיבות לסבל ולנזקים אישיים לכל מי שמפר את החוקים, גם כאשר הפרה זו מתרחשת באופן לא מודע.

בקבוצה זו איננו עוסקים במעשים מוטעים, או אפילו בפשעים. כולכם, ללא יוצא מן הכלל, יודעים מהו המעשה הנכון, ורוב הזמן אתם מתאמצים ככל יכולתכם לבצע רק מעשים נכונים. אך אף אחד מכם אינו יכול עדיין לשלוט ברגשותיו, להבין את משמעותם הנסתרת ולהכיר כיצד רגשות אלו השפיעו על חייו.

רבים מכם מטילים ספק בצדק האלוהי בגלל שעליכם לשאת סבל רב כל כך בעודכם מתאמצים ככל יכולתכם להיות טובים והגונים. אתם עשויים לחשוב על אנשים אחרים שהסטנדרטים המוסריים שלהם נמוכים לאין שיעור מאלו שלכם ובכל זאת נדמה שהם מסתדרים טוב יותר. אינכם מבינים את הסיבה לכך, ואף לא את ה"צדק" שבכך. הסיבה לכך היא שבלא מודע, האישיות יוצרת תגובות ומסקנות שלובשות צורה נוקשה. אנו קוראים לצורה נוקשה זו "דימוי". הדימוי מורכב מרשמים מסוימים שמהם נגזרו מסקנות כלליות. אלו, לא רק שיוצרות תגובת שרשרת בתוך נשמתכם, אלא שבסופו של דבר הן גם שולטות ומכוונות את חייכם החיצוניים. דבר זה מתרחש למרות – ובגלל – שהדימוי הוא לא מודע. בנתיב זה אנו עוסקים בחיפוש אחר הדימויים המוטעים שהנשמה האנושית נושאת. אין למעשה כל יוצאים מן הכלל לחוק זה, אלא אם כן חושבים על אותן ישויות מטהרות בודדות שהגיעו לאדמה זו בכדי למלא משימה.

בשתי ההרצאות הקודמות התחלתי להראות כיצד ניתן לגלות את הדימויים. תהליך זה אינו יכול להיות קל, כיוון שמה ששוכן בלא מודע נסתר מן ההכרה המודעת. נתתי לכם שיטות להעלאתם של דימויים לא מודעים אלו אל פני השטח. זוהי, ידידי, הדרך היחידה לשלוט בחייכם במידה מסוימת.

יש אנשים – לעתים קרובות אלו שהנם דתיים אדוקים – שחושבים שעליהם לקבל כל קושי כסימן לענווה. הדבר נכון רק במידה שבה הם קבלו את החוק שהפרו. ענווה אמיתית מורכבת מן הנכונות לקבל קושי, תוך הכרה באחריות האישית במקום להאשים במעורפל את "אי הצדק של החוק", יקירי. ענווה אמיתית אינה יכולה להיות מצב פסיבי לגמרי, שאינו קשור לענווה באותה המידה כמו שמרד גלוי אינו קשור אליה. ענווה אמיתית היא פסיבית רק במידה שהיא מקבלת את המצב הזמני של סבל, תוך הבנה שהוא נגרם על ידי העצמי; אך היא גם אקטיבית לגמרי במובנות לעבוד, להתגבר, להילחם ולהכיר באחריות האישית לכל סבל בדרך הישירה ביותר האפשרית. זוהי דוגמא טובה למשחק גומלין הרמוני בין הזרמים האקטיבי והפסיבי.

כך שאינכם יכולים לשבת כשידיכם בחיקכם, ולחכות שהדברים ישתנו, במקום לשנות את עצמכם מבפנים החוצה. יש לכם את הכוח לשנות כל אירוע רע שמתרחש בחייכם. יש לכם את הכוח לשנות את חייכם לגמרי, אך לא כשאתם משתנים רק באופן שטחי, באמצעות הניסיון לשנות רק את פעולותיכם. תוכלו לשנות את חייכם רק אם תחפשו תחילה אחר הסיבות הפנימיות, המסקנות המוטעות; בקיצור, הדימויים שלכם.

לפני שתוכלו לשנות דבר כלשהו, עליכם להבין מה בכם מביא את כל הסבל. רק אז תהיו מסוגלים בהדרגה לחנך מחדש את רגשותיכם, למוסס את הדימויים שלכם וליצור צורות חדשות ובונות בנשמתכם, שתואמות לחוק האלוהי. אך אתם מוכרחים להבין באופן מלא שאפשרות נפלאה זו אינה נרכשת בזול. היא שווה כל מאמץ, כל קורבן שניתן להעלותו על הדעת, כיוון שאז תשלטו בעצמכם באמת. אם תהיו מוכנים לעשות זאת, העזרה תינתן לכם. אך אל תצפו שאלוהים ישנה את חייכם עבורכם. אלוהים נתן לכם רצון

חופשי, וזה תלוי בכם אם תגלו תחילה מה הם דימויים מוטעים אלו ואז, בעזרת השיטות, העזרה וההדרכה שאני נותן לכם, תוכלו לשנות אותם.

במהלך החיפוש והשינוי שיבוא בעקבותיו, תהיו זקוקים לסוג הנכון של ענווה כדי לקבל את האומללות שיצרתם בלי לזעזע על עצמכם על כך שהנכם בלתי מושלמים עדיין, ותצטרכו לכוון את עצמכם באופן נמרץ ואקטיבי לערוץ של ידיעה עצמית. תצטרכו ללמוד לקבל בכל הרמות של רגשותיכם את העובדה שהנכם לא מושלמים ברגע זה.

אמרתי זאת לעתים קרובות, ידידי, אך ברצוני להבהיר את העניין שוב: למרות שכולכם יודעים באופן מודע שאתם עלולים לטעות, הרגשות שלכם אינם יודעים זאת. ברגשותיכם אתם רוצים להיות מושלמים, וכשאתם מגלים פגם שנדמה לכם כחדש, כל דבר בתוככם מתמרד כנגד ההכרה הזו. אחד מהסימפטומים הרבים של התמרדות זו הוא אשמה. כשתתקרבו לדימויים הנסתרים הפנימיים שלכם – הסיבות לסבל שלכם, הסיבות לכל הדפוסים החוזרים לאורך חייכם – עליכם לצפות לכך שתפגשו בתפיסות פנימיות שגויות שיגרמו לכם תחילה לתחושה לא נעימה. לפגוש בהן מתוך רגשי אשמה לא יוביל אתכם לשום מקום. הכירו בכך שאשמה היא למעשה דחייה של המצב שבו אתם מוצאים את עצמכם בזמן זה, אי נכונות לקבל את עצמכם כפי שהנכם.

כשתרגישו אי נוחות בעשותכם עבודה זו, שאלו את עצמכם "מה אני מרגיש?". לעתים קרובות אינכם מודעים אפילו לכך שהתגובה הרגשית שלכם היא אשמה. ואם אתם מודעים, אינכם מכירים מהי משמעותה האמיתית של תחושת האשמה. למעשה, לעתים קרובות מבלבלים בינה לבין ענווה וחרטה. ידע זה למה לצפות, עמדה בריאה זו, ניתוח זה של רגשותיכם יובילו אתכם להכרה חשובה.

נסחו את הרגשות. היו מודעים לכך שהתגובה הלא נעימה מתרחשת לעתים קרובות לפני שאתם מודעים למשמעותה של ההכרה למעשה. הניסוח של רגשותיכם למחשבה מוגדרת הוא חלק חשוב של העבודה בנתיב זה, ידידי. לא אוכל להדגיש זאת מספיק. כשתעשו זאת, תגלו שאתם מרגישים אשמה על כך שטעיתם. ואז שאלו את עצמכם שוב, "מדוע אני מרגיש אשם על כך שאני עלול לטעות, על טעויות שעשיתי, על היותי בעל פגמים?" התשובה מוכרחה ללא ספק להיות, "בגלל שאני שואף להיות יותר ממה שהנני, יותר מושלם, יותר מפותח. משהו בתוכי אינו מקבל את הבורות שלי עצמי או את האנוכיות או את השאיפה שלי למצוא את המוצא הקל ביותר". אם נתנתחו את תגובותיכם באופן זה, תקלו על העניינים במידה רבה.

וכעת אייעץ לכם עוד בנוגע למציאת הדימויים שלכם. המשימה היא קשה. אינני מנסה להפוך אותה לקלה עבורכם. הייתם יכולים להיות חשדניים ובצדק אם הייתם שומעים שהאוצר הגדול והמושלם ביותר יכול להגיע בקלות. אבל המאמצים שלכם, כפי שרבים מידידי כבר גילו ויכולים לאשר, יזכו לגמול נאה. שום דבר לא יעניק לכם כוח דומה, תחושה דומה של ביטחון כמו ההתקדמות בדרך זו, לפחות לאחר השלבים ההתחלתיים.

ראשית תאספו כמות גדולה של מידע מקוטע אודות התגובות הפנימיות שלכם. על ידי כך שתאפשרו לרגשותיכם לעלות אל פני השטח ותנסחו אותם במילים מדויקות, במקום להדוף אותם הצידה ולכסות עליהם, תגלו דברים שמעולם לא הייתם מודעים להם. לעתים קרובות הם יפתיעו אתכם. פיסות מבודדות אלו של מידע עשויות שלא להתחבר זו לזו במשך זמן מה. לא תדעו מה לעשות איתן. תטו לומר, "מה עוד? כיצד עוזרת לי העובדה שגיליתי שלמעשה אני מרגיש כך וכך, בזמן שחשבתי שהמניעים שלי היו אחרים?"

אל תתנו לכך לרפות את ידיכם. להפך, מציאת פיסות המידע תהיה שימושית ביותר, גם אם בהתחלה הן אינן מתחברות. המשיכו בחיפוש, ותקבלו את העזרה הדרושה. שוב אני מדגיש, אין אף אדם שמסוגל לבצע עבודה זו לבדו. דבר זה הוא בלתי אפשרי. אך כל מי שיגלה נכונות יקבל עזרה, ויימצאו דרכים להביא אדם מוכן כזה למשתתף אחר מהקבוצה כך שניתן יהיה ליצור צוות.

אם תמשיכו לעבוד, תראו שכל פיסות המידע יתחברו. תגלו תגובת שרשרת, מעגל קסם שלילי בתוככם. תגובה אחת מובילה לרעותה עד שהמעגל נסגר. כשתגלו מספר מעגלי קסם כאלו, יהיה זה צעד משמעותי קדימה מבחינתכם. לאט אך בבטחה תתחילו לגלות דברים מסוימים על עצמכם ועל חייכם. אך אפילו זה אינו מספיק. יהיה זה רק הגילוי של המבנה הבסיסי, התוכנית הכוללת שתקל עליכם במידה רבה להמשיך. עבודת המילוי תהיה עוד לפניכם. בנקודה זו, לא תוכלו עדיין לתפוס באמת, בכל הרמות של הווייתכם,

מהי המשמעות של חייכם ושל הקונפליקטים שלכם, וכיצד גרמתם להם. ייתכן שתתפסו את חלקם, אך לא את כולם.

חלק מכם, ידידי, הגיעו כבר לשלב זה, ולכן הייתי רוצה לדון באופן שבו יש להתקדם מכאן. אלו שעבורם חומר זה הוא חדש עלולים להתקשות בהבנת דברי, אבל משהו מהדברים עשוי בכל זאת להגיע אליהם ולהדהד עם נשמתם. דברי עשויים לפתוח מעט יותר את הדלת, כך שגם הידידים החדשים יוכלו לחצות את הסף מתלות במניעים הלא מודעים שלהם לעצמאותם כילדים חופשיים של אלוהים.

עצתי הראשונה, ידידי היקרים, ברגע שגיליתם חלק ממעגלי קסם אלו, היא: נסחו במדויק את המסקנות המוטעות שהם מכילים. כתבו אותן, כך שהן לא תוכלנה להתפוגג. אז תוכלו להתחיל לחשוב (meditate) על האופן שבו מסקנות מוטעות אלו השפיעו על חייכם. כיוון שאתם יודעים ששום דבר אינו עוצמתי כמו הדימויים. אתם יודעים שאם נכללות בדימויים תשוקות שסותרות את התשוקות המודעות הנשאפות ביותר שלכם, תשוקות-הדימוי יגברו על אלו החיצוניות, ולא משנה עד כמה הן חזקות. הדימויים שלכם ימשכו אתכם לנסיבות שמתאימות להם; הם מושכים את האנשים והנסיבות אליכם. לכן, לא יהיה לכם קשה מדי להבין, כשתנסחו את המסקנות המוטעות, מה היה ועודנו אחראי לבעיותיכם בחיים.

אין צורך לומר שעליכם לשמור את רשימות הבעיות והקונפליקטים שלכם, כתובים שחור על גבי לבן, לפניכם. ראשית, מצאו מנחה משותף בכל הקונפליקטים הללו. עדיין לא תדעו מה גרם להם, כיצד הם באו לידי קיום. אך ברגע שתגלו מעגלי קסם אלו, חיפוש נוסף יחשוף מנחה משותף יחיד.

ברגע שתעשו רשימה זו, תהיו בוודאי נבוכים לגלות שבעיות מסוימות חזרו על עצמן. ייתכן שהן הופיעו בצורות שונות, אך תמיד ישנו דפוס חזרתי. זהו הסימן הראשון למעורבותו של דימוי. אם בעיה מתרחשת רק פעם אחת, אין לה בהכרח כל קשר עם דימוי. אך היו זהירים בשיפוט שלכם. אתם צריכים להיות מסוגלים להבין בברור כיצד המסקנות המוטעות שהפכו למודעות השפיעו וגרמו לקונפליקטים השונים שלכם. תהליך זה צריך להתבצע בדקדקנות על ידי כל ידידי שעובדים יחד. דבר זה יראה היכן טמונה נקודת השבירה של הדימוי.

ברגע שהמסקנה המוטעת תהיה ברורה ותכירו בדרך שבה היא השפיעה על חייכם, התחילו להפוך את המעגל ואת המסקנה להפך שלה – בשלב זה באופן תיאורטי בלבד. כיוון שברור שמבחינה רגשית אינכם מסוגלים עדיין לחיות על פי התגובות הנכונות. אך אם אתם פוגשים את המסקנות המוטעות שלכם באמצעות הרגשות, באמצעות חוויה מחדש של כל הרגשות באופן מודע, תוכלו אז לראות מה צריכות להיות המסקנות הנכונות. אם תהגו בכך באופן יומיומי, בסופו של דבר תגובותיכם ישתנו.

אין זה מספיק שחשיבתכם תשתנה; החשיבה שלכם היתה עשויה להיות נכונה לגמרי הרבה לפני שגיליתם משהו אודות הדימוי. הדבר החשוב הוא שרגשותיכם ישתנו. המסקנות המוטעות כוללות תמיד מספר פגמים שלכם, שלחלקם אתם עשויים להיות מודעים, אך לא הייתם מודעים לדרך שבה הם הושפעו מהדימויים שלכם. הדימויים שלכם עשויים לכלול גרעין שלם של פגמים. אך למרות שאינכם צריכים לחפש את הפגמים שלכם כשאתם מחפשים את הדימויים שלכם – כיוון שהלא מודע אינו אוהב גישה שיפוטית – בנקודה זו, ברגע שהמבנה החשוף של הדימוי הפך למודע, עליכם לראות איזה מהפגמים שלכם משחק גם הוא תפקיד בכך.

אחד המרכיבים האוניברסליים של דימויים הוא פחד. אם תנתחו כיצד פחד מסוים מתקשר לפגמים האישיים שלכם, אם גם תבינו היכן טמונה הבורות שלכם והמסקנות המוטעות שנובעות ממנה, תהיה זו התקדמות משמעותית לקראת פתרון הדימויים שלכם.

ישנן מספר הכללות שמתייחסות לדימויים. האחת היא שבני אדם מפחדים מלהיפגע, מפחדים שדברים יתרחשו בניגוד לרצונם. בגלל פחד זה – שכמובן, יכול להתקיים רק בגלל רצון-עצמי וגאווה – האישיות בונה הגנות. אנשים חושבים שבאמצעות אימוץ עמדה מסוימת הם ימנעו את הדבר שממנו הם מפחדים בחיים: כאב, סבל, אכזבה. הטעות, המסקנה המוטעת טמונה בכישלון להכיר בכך, שבאמצעות בניית הגנות אלו לא זו בלבד שאינכם מונעים את הסבל, אלא שהוא הופך לגרוע יותר. לעצמי הנמוך הבור, לצד הילדותי והלא בוגר של האישיות, האמצעי ההגנתי נדמה כטוב מאד וכהגיוני. ובכל זאת, אינכם יכולים שלא להכיר עד כמה מוטעה היה מנגנון ההגנה שלכם כשבניתם את הדימוי, אם תחשבו על כך באופן מודע, ותתבוננו בבעיה כולה מזווית זו. לא רק שלא הייתם מסוגלים למנוע כאב, אלא שבטווח הארוך הדבר גרם לכם לכאב רב לאין שיעור מזה שהייתם חשים אם לא הייתם בונים את ההגנות של דימוי זה.

חשוב מאד, ידידי, כשתגיעו לשלב זה, שתתבוננו בדימויים שלכם מנקודת מבט זו. שאלו את עצמכם, "מדוע בניתי אותו? מה היו הנסיבות? מפני מה רציתי להגן על עצמי? מה קרה בסופו של דבר במציאות? ומה היה קורה בחיי אם לא היה לי אמצעי הגנה מזויף זה, דימוי זה?"

התשובה תהיה תמיד: אין שום ביטוח שיכול למנוע מכם כאב. לא תוכלו לעבור את החיים בלעדיו. כולכם יודעים זאת. כיוון שבני אנוש רגילים אינם טהורים, הכאב הוא, במידה מסוימת, בלתי נמנע. אך אם תקבלו את החיים על הכאב שבהם, אם תנסו תמיד להבין מה בכך קרא לו להופיע ותפגשו בו מרצון, לא רק שתפגשו הרבה פחות כאב, אלא שהכאב הבלתי נמנע לא יגיע אפילו למחצית הכאב שהייתם עלולים לפגוש. זכרו זאת, ידידי, והתבוננו במסקנות, במנגנוני ההגנה ובדימויים שלכם מזווית זו: "ממה ניסיתי להימנע? עד כמה הצלחתי בכך?"

אז חשבו על כאב באופן שונה מעט. נסו לחשוב עליו במידה מרבית של ניתוק, או במבט חדש ורענן. כולכם תגיעו להכרה שכאב הוא גם יחסי. הפחד מכאב הוא תמיד גרוע לאין שיעור מן הכאב עצמו. הדבר זהה לכאב פיזי. אם אתם מתנגדים לו, אם השרירים שלכם מתכווצים, הפצע יכאיב הרבה יותר מאשר אם אתם מרפים. לאנשים מסוימים יש שליטה כזו על מחשבותיהם וגופם, שמאפשרים להם לשאת פגיעות קשות בלי לחוש כל כאב. הם למדו לקבל את הכאב המגיע ללא כל מחאה, להתמסר אליו. לכן הם נמצאים במצב הרפיה כה גבוה עד שמה שבאופן רגיל היה מכאיב מאד אינו מכאיב יותר. הדבר דומה בדיוק ביחס לכאב בנשמה. פרט לכך, רבות מבעיותיכם ומדאגותיכם לא היו מתקיימות אם הייתם מבינים את עצמכם ואת הדימויים שלכם.

ידידי היקרים, הגילוי שאתם עצמכם הנכם אחראים הוא נקודה משמעותית בעבודה זו. ייתכנו אי הבנות רבות של מושג זה. במקום הראשון, אנשים רבים חושבים שהמושג של אחריות אישית מבטל את אלוהים. או שהם חושבים שיש אלוהים שמכוון את חייהם, ואם הם סובלים, עליהם לשאת זאת בהשלמה – או שהם פונים לאתאיזם.

דבר זה אינו הכרחי, יקירי. אחריות אישית נתפסת על ידיכם כעול כל עוד אתם מרגישים אשמה כשאתם מגלים את טעויותיכם הפנימיות. אך ברגע שתתגברו על טעות זו באמצעות קבלת עצמכם כפי שהנכם כעת, בלי התקוממות וכעס, בלי הסוג המוטעה של בושה או אשמה, מתוך האומץ להיות עצמכם בכל מובן – אז אחריות אישית תשחרר אתכם. ההבנה מה בכך גרם לבעיותיכם, לדאגותיכם, לחוסר שביעות הרצון שלכם ולאומללותכם, תהפוך אתכם לחזקים יותר ממה שכל אמצעי ביטחון מזויף יכול היה לגרום. לא משנה אם חיפשתם ביטחון מזויף זה ביחסים שלכם עם אחרים, ברעיונות או במושג מעוות של אלוהים. כוח וחופש יגיעו אליכם הרבה לפני שתהיו מסוגלים לשנות את רגשותיכם, את הדימויים שלכם או את דפוסי התגובות הפנימיות שלכם. הם יגיעו אליכם ברגע שתבינו באופן מלא את הסיבות והתוצאות שלכם עצמכם.

אחריות אישית היא מהותית בהקשר זה, יקירי. אין כמעט אדם שאינו רוצה להימנע ממנה באופן כלשהו, למרות ההתקוממות שלכם כנגד העדר החופש אתם גורמים לעצמכם בכך. קונפליקט זה יכול להיפתר רק על ידי שתגלו מדוע וכיצד הגבלתם את החופש שלכם עצמכם, וויתרתם על אחריות אישית כדי לבחור במה שנדמה כדרך חיים קלה יותר.

התגובות ללקיחת אחריות על החיים הן שונות בין אדם לאדם. כל אדם מורכב מזרמים, פגמים ואיכויות שונים שמשפיעים זה על זה באופן שונה במערכות יחסים שונות. כך שאדם אחד עשוי להגיב באופן שונה לגמרי מאדם אחר לאותה סיבה בסיסית, למרות ששניהם פועלים מתוך השאיפה לברוח מאחריות אישית. וככל שאתם בורחים מכך בחייכם הפנימיים, כך אתם הופכים לכבולים יותר. כבולים בשלשלאות אלה, אתם בועטים בעולם, מרגישים שהוא אינו צודק, ולעתים קרובות אפילו מתבוססים ברחמים עצמיים בעוד שאתם מונעים מעצמכם לפרוץ כבלים אלה.

הצעד הראשון לחופש הוא להכיר כיצד, היכן ומדוע הבאתם תלות זו על עצמכם. אם תבינו את המוטיבציות הפנימיות שלכם וכיצד הן למעשה הביאו עליכם סבל רב יותר מזה שממנו קיוויתם להימנע, תהפכו לחופשיים. לכן, לעת עתה, גשו לגילוי הדימויים מן הזווית שהראיתי לכם עכשיו:

1) אחריות אישית: גלו (א) היכן גרמתם לסבל שלכם, (ו-ב) באיזה אופן בכוחכם לשנות אותו.

2) גלו את הפחד שלכם להיפגע. הכירו בכך שהוא גורם לכל הסבל שלכם. פחד מיותר זה גורם לכם להתנהג כמו אדם שכל כך מפחד ממוות עד שהוא מתאבד. זה מה שכולכם עושים עם הדימויים

שלכם, ידידי. אתם כל כך מפחדים מפגיעה עד שאתם יוצרים בנשמתכם תבניות שמביאות לכם יותר פגיעות לא נחוצות ממה שהייתם חווים ללא ההגנות הדמיוניות שלכם.

ידידי, הכאב צריך להתקבל לא בגלל שאלוהים נתן לכם אותו אלא בגלל שאתם גרמתם אותו לעצמכם. דבר זה, בכל אופן, לא צריך להוביל אתכם להתקומם כנגד עצמכם או כנגד החוק החכם שיצר את המצב. עליכם לקבל את העובדה שאינכם מושלמים ושאתם סובלים בהתאם למידת אי השלמות שלכם. ככל שתעבדו על ההיטהרות שלכם, כך תפחיתו את הסבל. בין יתר הדברים הנדרשים, משמעות הדבר היא לא לצפות לנס שיתרחש בן לילה. הבינו שאתם לומדים גם באמצעות מפגש עם הכאב, באמצעות הקבלה שלו כל עוד הנכם בשלב זה. ככל שתוכלו להיות רגועים יותר כשתבוננו בעצמכם ובסבל שלכם, כשתמצאו את הסיבות ותבטלו אותן, כך תתגברו עליהן מהר יותר. ואז תנקטו בעמדה הנכונה ביחס לכאב.

רק על ידי קבלת הכאב – וזוהי הדרך הבריאה היחידה, שנמנעת הן ממזוכיזם והן מהתקוממות מתרפסת – יסתיים הכאב לבסוף. כשאתם מקבלים לגמרי את הכאב, אתם עוברים דרכו; ורק על ידי מעבר דרך משהו תוכלו להגיע אל מעבר לו. כל הפילוסופים הגדולים של עולם זה מלמדים אתכם שכאב והנאה הופכים לאחד במוחלט; אני מראה לכם את הדרך להגיע למצב זה.

לא תוכלו להשיג הנאה באמצעות הימנעות מכאב, אבל בוודאי תוכלו להשיגה על ידי כך שתעברו דרכו בהבנה מלאה כיצד אתם עצמכם יצרתם אותו. כך שכדי למנוע אי הבנה, אני מדגיש פעם נוספת שקבלה של כאב אינה שוללת את הכוח שלכם למנוע אותו בנתיב זה של היטהרות. נהפוך הוא. אבל אי אפשר להתעסק בכאב באופן שטחי; הוא קורא לעבודה קשה וסבלנית, היורדת אל מעמקי נשמתכם. עבודה זו דורשת את המיטב שלכם, ידידי, כיוון שזוהי הדרך היחידה שבה תוכלו לקבל את המיטב של החיים.

וכעת נעבור לשאלותיכם, ידידי היקרים.

...